

Arrest

nr. 234 438 van 25 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 oktober 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 januari 2019 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 9 oktober 2019 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.01.2019 werd ingediend door :

[…]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert 2011 in België te verblijven. Echter dit kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Zij diende op 05.08.2011 een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en werd in afwachting hiervan in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De aanvraag op basis van medische redenen werd op 16.12.2013 negatief afgesloten en er werd haar op 11.02.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Ook de tweede aanvraag op basis van medische redenen werd negatief afgesloten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Verder beweert zij dat haar familie in België woont en zij niets of niemand meer heeft in Marokko om naar terug te keren. Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent niet dat betrokkene definitief gescheiden wordt van haar familie. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar familie te verenigen. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Marokko en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het haar vrij een beroep te doen op het IOM teneinde te terugreis mogelijk te maken.

Wat haar integratie, haar Nederlandse taalcursussen, haar contacten aan de hand van getuigenissen betreft, deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tenslotte stelt betrokkene werkwilbig te zijn en aan de slag te kunnen als poetsvrouw. Indien zij terug zou moeten, dreigt zij deze tewerkstellingsmogelijkheid te verliezen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene heden niet in het bezit is van een arbeidsvergunning om in België betaalde arbeid te mogen verrichten. Aldus kan dit niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid die haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. De tewerkstellingsmogelijkheid kan wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.

(…)”

1.2. Op dezelfde dag werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan mevrouw:

[…]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel : schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel

Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, nl. voor of na 31 december 2009.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de ‘nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009’ voldeden om geregulariseerd te worden, doch hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard louter omwille van het feit dat deze na 31 december 2009 werd ingediend.

Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel.”

2.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet

worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij zich in de uiteenzetting omtrent het eerste middel beperkt tot een argumentatie als waarom de eerste bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou schenden. De verzoekende partij laat na om duidelijk te omschrijven op welke wijze deze beslissing tevens het rechtszekerheidsbeginsel zou schenden.

Het eerste middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

2.1.3. De verzoekende partij voert terecht aan dat het gelijkheidsbeginsel impliceert dat burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier moeten worden behandeld en dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van mensen kan ingesteld worden als dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel. De verzoekende partij voert aan dat mensen die een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienen, verschillend behandeld worden naargelang het legaal verblijf dat zij verworven hadden, met name of dit geschiedde via een asielprocedure of via een aanvraag omwille van medische redenen. Zij betoogt dat het gaat om personen wiens verblijf op grond van een aanvraag 9bis geregulariseerd werd op grond van een legaal verblijf van meer dan vier jaar wegens een asielprocedure en dit op grond van de instructie van 19 juli 2009, en personen wiens aanvraag 9bis wordt geweigerd niettegenstaande een legaal verblijf van meer dan vier jaar, doch in het kader van een 9ter-aanvraag.

Zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen terecht aanstipt, werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd bij arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden, alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd, zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het in geen geval mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren. Uit de bestreden beslissingen blijkt ook geenszins dat de verwerende partij het verblijf van de verzoekende partij niet regulariseert op grond van de instructie van 19 juli 2009, omdat het legaal verblijf van de verzoekende partij werd verkregen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en niet in het kader van een asielprocedure. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig verwijzen naar een schending van het gelijkheidsbeginsel die zou voortvloeien uit de toepassing van deze instructie van 19 juli 2009. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

2.1.4. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het feit dat lang geleden een administratieve praktijk bestond waardoor bepaalde aanvragers er mochten van uitgaan dat, indien de aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat de aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, een praktijk *contra legem* was, gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Ook wat betreft het gelijkheidsbeginsel stipt de Raad aan dat uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet in eerdere zaken geen recht kan worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het non-discriminatiebeginsel (naar analogie RvS 16 september 2014, nr. 228.370). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.2 Tweede middel : manifest gebrek aan motivering en kennelijke appreciatiefout wat een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht

Betreffende de integratie van verzoekster, het feit dat verzoekster sedert 2011 in België verblijft, over een werkbelofte beschikt, in België het centrum van het socio-economische belangen heeft en haar in Marokko niets meer rest

Overwegende dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van verzoeksters niets als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanzien.

Dat de bestreden beslissing daarmee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 20031 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht als buitengewone omstandigheden, gelet op het feit dat verzoekster de absolute noodzaak voelde om in België te blijven, gelet op haar voorbeeldige integratie, het verblijf van haar familie in België en het feit dat zij onmiddellijk aan de slag kan in geval van een regularisatie van haar verblijf.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 20042 de Raad van State ook heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3

voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is; [...] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoekster niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoeker haar volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België, waar zij is aangekomen in 2011, en waar zij geïntegreerd is en al haar socio-economische belangen heeft, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun kennis van de taal, werkwilgheid en de aanwezigheid van haar familie in België, geen omstandigheden zouden uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekster dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekster kan worden verweten dat zij haar aanvraag heeft ingediend in België.

Dat bovendien geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekster thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoekers aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen of niet zou aangetoond zijn waarom hierdoor de aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst.

Dat "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn".

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekster verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet en aan de algemene motiverings- en zorgvuldigheidsplicht."

2.2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig

moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij sinds 2011 in België woont, hier haar socio-economische belangen heeft opgebouwd, werkbereid is en een werkbepoorting voorlegt en dat zij hier familie en taalkennis heeft. Volgens haar betoog is er “*geen enkele motivering*” waarom die aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheden. Er is ook niet gemotiveerd wat dan wel als buitengewone omstandigheden kan aangenomen worden. Voor de verzoekende partij is het onduidelijk wat de gemachtigde onder ‘buitengewone omstandigheden’ verstaat.

De Raad moet vaststellen dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd over de door de verzoekende partij aangehaalde elementen en dit als volgt:

“Betrokkene haalt aan sedert 2011 in België te verblijven. Echter dit kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Zij diende op 05.08.2011 een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en werd in afwachting hiervan in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De aanvraag op basis van medische redenen werd op 16.12.2013 negatief afgesloten en er werd haar op 11.02.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Ook de tweede aanvraag op basis van medische redenen werd negatief afgesloten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.”

Verder beweert zij dat haar familie in België woont en zij niets of niemand meer heeft in Marokko om naar terug te keren. Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent niet dat betrokkene definitief gescheiden wordt van haar familie. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar familie te verenigen. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Marokko en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het haar vrij een beroep te doen op het IOM teneinde te terugreis mogelijk te maken.”

Wat haar integratie, haar Nederlandse taalcursussen, haar contacten aan de hand van getuigenissen betreft, deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Tenslotte stelt betrokkene werkwilbig te zijn en aan de slag te kunnen als poetsvrouw. Indien zij terug zou moeten, dreigt zij deze tewerkstellingsmogelijkheid te verliezen. Hierbij dient opgemerkt te worden

dat betrokkene heden niet in het bezit is van een arbeidsvergunning om in België betaalde arbeid te mogen verrichten. Aldus kan dit niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid die haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. De tewerkstellingsmogelijkheid kan wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Hieruit blijkt aldus dat de gemachtigde met elk aangehaald element in de aanvraag concreet heeft rekening gehouden. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de bovenvermelde motieven niet zouden volstaan om te begrijpen waarom de ingeroepen omstandigheden van integratie niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. De opmerking van de verzoekende partij, dat de gemachtigde niet heeft gemotiveerd wat dan wel kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid, is terecht, maar de gemachtigde is er ook op geen enkele wettelijke basis toe gehouden om dit te omschrijven.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verdere betoog in wezen aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met bepaalde motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen. Haar kritiek betreft in dit opzicht niet de formele motiveringsplicht, maar wel de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Het tweede middel wordt dan ook verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

Artikel 9*bis*, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in

België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

2.2.4. De verzoekende partij gaat met haar verder betoog in op de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing aangaande de elementen die haar integratie aantonen. Hiermee alleen al ontkracht de verzoekende partij haar eerdere stelling dat er *“geen enkele motivering”* wordt gegeven over haar integratie. Ze stelt dat de Raad van State heeft aanvaard dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag en citeert hierbij uit het arrest nr. 135.090 van 21 september 2004. Daarom is de verzoekende partij van mening dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet correct gemotiveerd heeft door te stellen dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De Raad moet evenwel vaststellen dat de feiten die aan de basis liggen van het door de verzoekende partij geciteerde arrest van de Raad van State uitzonderlijk zijn. De Raad van State heeft in het arrest immers bevestigd dat het feit van goed geïntegreerd te zijn in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar het land van herkomst om de machtiging tot verblijf aan te vragen, maar moet in die zaak vaststellen dat de betrokkene in kwestie activiteiten van algemeen belang kon voorleggen. Volgens de Raad van State is de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, wel een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van artikel 9, alinea 3, van de vreemdelingenwet. *In casu* is van dergelijke activiteiten van algemeen belang, die zouden moeten geschrapt worden in de periode dat de verzoekende partij in het buitenland haar aanvraag om verblijfsmachtiging indient, geen sprake. Een gebrekkige motivering neemt de Raad niet aan nu uit een basisarrest van de Raad van State blijkt dat in principe elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Voormeld arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift ook niet aan dat zij in haar verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom de elementen van integratie alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post,

geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens, die wijzen op een integratie, plotseling niet langer zouden bestaan.

2.2.5. Verder meent de verzoekende partij dat op stereotiepe wijze op al haar argumenten is geantwoord, hetgeen niet als een afdoende motivering kan worden aangenomen. De verzoekende partij herhaalt dat zij haar volledige bestaan heeft opgebouwd in België, zodat niet ernstig kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met haar perfecte tweetaligheid en zicht op tewerkstelling, geen omstandigheden zouden zijn die het voor haar bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar haar herkomstland, zelfs tijdelijk. Nu zij bijzonder verknocht en geworteld is in de Belgische samenleving, kan haar niet worden verweten dat ze haar aanvraag in België heeft ingediend. Vooreerst volgt de Raad niet dat de gemachtigde louter op stereotiepe wijze op al de door de verzoekende partij aangehaalde elementen heeft geantwoord. Zo heeft de gemachtigde onder meer verwezen naar het feit dat de verzoekende partij op 11 februari 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, dat zij de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel en dat de bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven onmogelijk kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar zij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Hieruit blijkt dat de gemachtigde het langdurig verblijf in België, waaruit de integratie voortvloeit, niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in aanmerking neemt, omdat de verzoekende partij niets heeft ondernomen om terug te keren naar haar land van herkomst nadat haar op 11 februari 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Het is dan ook het voortzetten van het illegaal verblijf nadat dit bevel werd betekend en tot op de datum van de aanvraag, dat eraan ten grondslag ligt dat het langdurig verblijf, waaruit de integratie in België voortvloeit, niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het haar op 11 februari 2014 betekende bevel en dat zij de verplichting had om zelf hieraan gevolg te geven en zij kan niet redelijkerwijs ontkennen dat haar verknochtheid met België en haar netwerk hier minstens deels het gevolg zijn van haar keuze voor illegaal verblijf. Het is een correcte vaststelling van de verzoekende partij dat de gemachtigde herhaaldelijk heeft vastgesteld dat een aangehaald element geen buitengewone omstandigheid betreft of dat hieromtrent niet wordt aangetoond waarom hierdoor een aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst, doch dat is dan ook de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene toetssteen. Dit kan dan ook bezwaarlijk als een gebrekkige stereotiepe of onzorgvuldige motivering worden beschouwd, laat staan als een kennelijke appreciatiefout.

2.2.6. Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangenomen. Evenmin blijkt een kennelijke appreciatiefout. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.3. Derde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met als motivering een verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° Vw., nl. verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel, temeer daar verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat de familieleden van verzoekster allen in België verblijven, zodat verzoekster een familieleven in België heeft opgebouwd, hetgeen onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

2.3.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster de aanwezigheid van familieleden in België niet nader duidt en zich op dit punt beperkt tot algemene verklaringen. Zij brengt geen enkel gegeven aan waaruit kan blijken dat het zou gaan om naaste gezinsleden en zij beperkt zich tot een vage verwijzing naar “*familie*”. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94).

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat het bevel om het grondgebied tezelfdertijd werd genomen als de eerste bestreden beslissing houdende de verblijfsweigering en door dezelfde ambtenaar. In de eerste bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom de aanwezigheid van familie in België niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Er kan in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen naar aanleiding van het onderzoek naar de eerste bestreden beslissing en dat dezelfde overwegingen eraan voorafgaan. Beide beslissingen werden tezelfdertijd aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster komt ook in één en hetzelfde verzoekschrift op tegen de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten. Hiermee geeft ze zelf aan van oordeel te zijn dat er sprake is van samenhang tussen deze beslissingen.

De verwerende partij, noch de Raad betwisten *in casu* deze samenhang. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat als zodanig geen formele motiveringsplicht, maar bepaalt enkel dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met, onder meer, het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind. Uit de niet betwiste vaststelling dat er sprake is van samenhang tussen de weigering om machtiging tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, moet bijgevolg worden afgeleid dat er bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening werd gehouden met de elementen met verzoeksters familieleven, zoals besproken in de eerste bestreden beslissing. Verzoekster zet geen verdere concrete grieven uiteen.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint maart tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT